

Arrest

nr. 163 593 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige negende asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name dat de taliban hem viseert omwille van zijn activiteiten op een legerbasis. Tevens herhaalt hij dat vele mensen in Afghanistan menen dat de Afghaanse actievoerders die hier in België in een kerk verblijven tot het christendom zijn bekeerd.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 94 132 van 20 december 2012 omdat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor burgers uit Mazar-i-Sharif geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zijn overige asielaanvragen werden allen niet in overweging genomen. Verzoekers beroepen tegen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen in het kader van zijn zevende en achtste asielaanvraag werden respectievelijk verworpen bij 's Raads arresten nr. 135 761 van 22 december 2014 en nr. 148 924 van 30 juni 2015.

Ter ondersteuning van zijn huidige negende asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een foto van een Afghaanse actievoerder die in de kerk vermoord werd, een foto van verzoeker met andere actievoerders, een brief van priester A., een brief van het CAW te Brussel, twee nota's van het CAW waaruit blijkt dat verzoeker wordt opgevolgd voor zijn mentale problemen, een brief van een psychiater die attesteert dat hij moeilijke tijden doormaakt en een slaappleaats nodig heeft, en een brief van zijn advocaat Mir-Baz.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 94 132 van 20 december 2012 werd besloten dat de door hem ingeroepen vrees voor vervolging niet geloofwaardig is, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Balkh, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete argumenten bij die de desbetreffende pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 januari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij kampt met ernstige medische/psychologische problemen en daardoor niet kon overtuigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, terwijl *in casu* het voordeel van de twijfel diende toegepast te worden. Verzoekende partij herhaalt dat zij voor de buitenlandse troepen werkte in Afghanistan en dat dit ook het geval is voor haar broer die op 2 maart naar Duitsland wordt gebracht en daar asiel zal krijgen omwille van zijn tewerkstelling bij buitenlandse troepen. Voorts wijst verzoekende partij er op dat zij een video heeft ingediend waarop zij te zien is tijdens de bezetting van de kerk. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij reeds 10 jaar buiten Afghanistan verblijft.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dat zij te kampen heeft met ernstige medische/psychologische problemen, stelt de Raad vast dat zij enkel en alleen een brief van psychiater J. K. d.d. 10 augustus 2015 neerlegt waarin staat te lezen dat zij in het geestelijke gezondheidscentrum Rivage den Zaet wordt opgevolgd voor psychische stoornissen, doch niets meer dan dat. In de brief wordt verder niets toegelicht of geconcretiseerd omtrent de psychische problemen waarmee verzoekende partij te kampen heeft, noch legt ze enig document dienaangaande neer. Verzoekende partij legt geen medisch attest met een beschrijving en analyse/expertise van haar psychische problemen neer, laat staan dat ze enig medisch document aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij ingevolge haar medische/psychologische problemen niet in staat zou zijn een correct asielrelaas naar voor te brengen. Dit blijkt nergens uit. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat zij omwille van haar psychische/medische gesteldheid de feiten ten grondslag aan haar relaas niet op een duidelijke en correcte wijze zou kunnen aanbrengen of omschrijven.

Uit het verslag van verzoekende partij haar gehoor in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkt bovendien dat zij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst er aldus op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekende partij tijdens haar verhoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt, en verzoekende partij toont dit niet aan en maakt dit geenszins aannemelijk.

Waar verzoekende partij herhaalt dat zij voor de buitenlandse troepen werkte in Afghanistan en stelt dat dit ook het geval is voor haar broer die op 2 maart naar Duitsland wordt gebracht en daar asiel zal krijgen omwille van zijn tewerkstelling bij buitenlandse troepen, benadrukt de Raad dat aan verzoekende partij haar verklaarde problemen met de Taliban omwille van haar beweerde tewerkstelling bij buitenlandse troepen in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, zo werd reeds vastgesteld in het kader van haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 94 132 van 20 december 2012.

Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij een video/foto heeft ingediend waarop zij te zien is tijdens de bezetting van de kerk, doch zij ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name dat de door haar neergelegde stukken die haar verblijf in een kerk moeten staven niet aantonen dat zij in Afghanistan als een afvallige wordt beschouwd of dat zij om dergelijke redenen zou zijn bedreigd.

Verzoekende partij toont voorts niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat zij (louter) omwille van het feit dat zij reeds 10 jaar elders, buiten haar land van herkomst verblijft, in Afghanistan een risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Overigens dient dienaangaande te worden aangestipt dat verzoekende partij hier in België inmiddels aan haar negende asielaanvraag toe is, wat haar langdurig verblijf alhier verklaart.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 19 januari 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS